

sadab kaddumatta head sün aialikult ja
seál iggaweste!

5.

Uinusta issa ja emma, et sinno kāssī
hāsti kāib.

Üks au-wåårt wanna mees olli kui tru-
töteggia ja tark jummalakartlik maiapid-
daja, Jummala õnnistamisse marral, hāsti
riklaiks läinud. Seál ei olnud mitte kep-
pikat, mis üllekohtusel visil olli sadud.
Pruks ka omma marrandust taevase ar-
mo-andia auks, ning omma ihho ja hinge
tarividussekš. Eemmal olli kolm poega,
kes puhhas naesemehhed ollid. Kui nende
laste arro nattuke hanvalt suremaiks läks,
ostis wanna joukas issa igga lapselapse ühhe
hea perre kohha, ja aësutas neid ni ausas-
te, et maia-piddaminne ilma feelmata
saaks korda miina. Enne kui pojad issa

maiast lahusid, kogus issa neid ennese
ümber kollo, pallus neid lahkesti, ja mae-
mitses neid kowwaête, et piddid Jumma-
sat allati süddames ja silmade ees kandma,
truiste tödd teggema, omma abvikasadega
ja keige omma perrega talli rahho ja sëb-
russe sees ellama, ning lapsed ja teniad
targaste ja jummasakartlikult kasvatama.
Unustas neid siis ja jättis neid Jumma-
laga. — Wannem poeg, kohhe kui olli
omma kõe peale sanud, unustas peagi
issa head ja tullusat maenitsust árra, hei-
tis prassimisse, lakkumisse ja hulkumisse
peale; ei viitsind maad truiste harrida,
waid räiskas aega, ja pillutas perre war-
randust árra liajomisse, lada midlamisse
ja hobbose kauplemissegä. Monne aasta
pärrast olli jo üsna kehwa põlwe peale ja-
nud. — Kestminne poeg olli muido kül-
ferme töteggia-mees, kel agga se süddame
wigga olli, et ei holind sureste hinget har-